

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „” ООД с ЕИК: представлявано от управителите И К Хи Е И Х срещу наказателно постановление (НП) №115 от 19.08.2019, издадено от председателя на КРС, с което на дружеството-жалбоподател на основание чл.324, ал. 1, пр. 1 във вр. С чл.79, във вр с чл.336 от Закона за електронните съобщения е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 30 000/ тридесет хиляди/ лева за извършено нарушение на чл. 324, ал, 1, пр. 1 във вр. С чл. 79 от ЗЕС.

Делото е второ по реда си, като първоначално същото е било образувано пред Бургаски районен съд. Първоначално с Определение №260285 от 26.10.2020г. жалбата е била оставена без разглеждане, като съставът на съда е приел, че същата е просрочена такава. С Определение №119 от 19.01.2021г. състав на Административен съд Бургас е върнал делото на РС Бургас за продължаване на съдопроизводствените действия. По делото е било постановено Решение от РС Бургас на 19.03.2021г. Същото е било обжалвано и върнато с Решение на Административен съд Бургас от 02.07.2021г. за ново разглеждане от друг състав на РС Бургас. Същото е било изпратено по компетентност на Софийски районен съд с разпореждане на състав на Бургаски районен съд от 15.07.2021г.

В жалбата са изложени твърдения, че наказателното постановление не е връчено на представител на дружеството. Намира обжалваното наказателно постановление за незаконосъобразно поради противоречие с материалния закон, процесуалните правила както и поради неправилно приложение на чл. 28 ЗАНН.

В съдебно заседание дружеството жалбоподател се представлява от законния си представител-И К Х (управител на дружеството) и процесуалния представител- адв. Д Д с пълномощно по делото. Адв. Д моли за отмяна на наказателното постановление, като на първо място, счита, че жалбата до КРС е нередовна такава, тъй като не е подписана от жалбоподателката. На следващо място, счита, че не са представени достатъчно доказателства за установяване на нарушението, а също така, че е налице неправилно посочване на мястото на извършване на нарушението. Посочва, че неправилно е определена санкционната разпоредба за твърдяното нарушение. Моли за отмяна на процесното наказателно постановление и присъждане на направените по делото разноски.

Законният представител на дружеството- И К Х поддържа изложените съображения от адв. Д.

Въззиваемата страна- КРС се представлява от юрисконсулт Х. Същият посочва, че по инициране на проверката няма пречка да бъде приложено служебното начало. Отделно от това, намира нарушението за безспорно доказано и подкрепено и от разпита на свидетелката К.. Относно мястото на

извършване на нарушението същият намира, че е безспорно установено, че това е гр. С. Счита, че дадената правна квалификация на нарушението е правилна такава. Моли за потвърждение на наказателното постановление и присъждана юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на исканите от жалбоподателя разноски.

Съдът, като провери изцяло атакуваното наказателно постановление, обсъди доводите на страните и взе предвид разпоредбите на закона, намира следното:

По фактическите обстоятелства и доказателствата:

Г-жа Красимира Спасова провела разговор със служители на „В” ООД-П с цел реклама на стоки и покана за участие в демонстрацията на тези стоки. В хода на разговора С попитала от къде лицето знае телефонният и номер, като и било отговорено, че номерата се избират на случаен принцип. В тази връзка К С подала сигнал до КРС.

Във връзка с получения сигнал свидетелката О К., която била на длъжност „главен инспектор” в ГД „Контрол на съобщенията” извършила проверка, тъй като лицето С заявила, че никога не е предоставяло телефонния си номер във връзка с маркетингови проучвания.

В хода на извършената проверка било констатирано, че дружество „” ООД било сключило с „У П” ЕООД, ЕИК: договор за предоставяне на услуги №95/28.12.2018г. На база на този договор било установено, че на 20.02.2019г. с гр. С дружеството- жалбоподател „” ООД предоставило обществена електронна съобщителна услуга на „У П” ЕООД чрез използване на индивидуално определен ограничен ресурс, а именно номера от номерационния план на РБ и в това число телефонен номер . Електронната съобщителна услуга включвала техническо свързване чрез горепосочения телефонен номер, което позволявало на „У П ЕООД да осъществява телефонни обаждания чрез горепосочения номер. В хода на проверката били приложени справки, съдържащи данни за проведени разговори на 20.02.2019г. с номер в продължение на общо 72 минути. Посоченият телефонен номер бил използван от лицето Красимира Спасова. Във връзка с извършената проверка били съставени констативни протоколи №С-ОК-048/03.04.2019г. и №С-ОК-052/11.04.2019г.

Във връзка с констатираното при извършената проверка на дружеството жалбоподател бил съставен АУАН №С-126/26.06.2019г. Актът бил съставен в присъствието на управителя на дружеството- жалбоподател И Х и в присъствието на един свидетел. Представителят на дружеството-жалбоподател получило екземпляр от същия срещу подпис.

В законоустановения срок по чл.44, ал. 1 от ЗАНН било депозирано възражение срещу така съставения АУАН.

АНО приел възражението на дружеството за неоснователно и на база на съставения АУАН издал процесното назателно постановление (НП) №115 от

19.08.2019, издадено от председателя на КРС, с което на дружеството-жалбоподател на основание чл.324, ал. 1, пр. 1 във вр. С чл.79, във вр с чл.336 от Закона за електронните съобщения е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 30 000/ тридесет хиляди/ лева за извършено нарушение на чл. 324, ал, 1, пр. 1 във вр. С чл. 79 от ЗЕС.

Фактическата обстановка по делото се установява по безспорен начин от събраните по делото доказателствен материал: *гласните доказателства*, съдържащи се в показанията на свидетелката Олга К. (актосъставител), както и в *писмените доказателства, приобщени от настоящия съдебен състав по реда на чл. 283 НПК*.

Съдебният състав в изпълнение на задължението си по чл.305, ал.3, изр.2 от НПК обсъди гласните доказателства по делото и намери, че свидетелските показания на свид. К. са пълни и последователни, като същата добросъвестно излага своя спомен от възприетите събития. Свидетелката заяви категорично пред съда, че тя е извършила проверката по подадения сигнал, че е присъствала на проведения телефонен разговор. Същата е съставила и процесния АУАН и го е подписала. Същата излага подробни сведения относно хода на извършената проверка и констатираното при същата. Цялостният анализ на свидетелските показания води до еднозначни за съда фактически изводи, като съдът приема, че за разкриване на обективната истина по делото способстват и писмените доказателства по делото, които са надлежно приобщени към доказателствените материали по делото.

Писмените доказателства съдебният състав кредитира като надлежно събрани и в синхрон с част от гласните доказателства по делото. Целият доказателствен материал позволи на съда да приеме посочената фактическа обстановка, изложена по-горе, тъй като при преценката на гласните доказателства съдът прецени и писмените доказателства, които еднопосочно допълват и изясняват обстоятелствата по твърдяното нарушение.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните свои **правни изводи**:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН и от легитимирано лице, която я прави процесуално допустима.

Разгледана по същество е **неоснователна** изцяло при следните съображения:

При служебната проверка съдът прецени, че **не са допуснати** нарушения от съществен характер на процесуалните правила, свързани с *компетентността* на длъжностните лица от КРС, защото както Актът, така и НП са съставени и издадени при спазване на правилата за материална и териториална компетентност – съгласно чл.337, ал.1 и ал.2 вр. чл.312, ал.1 от ЗЕС, като компетентността на председателя на КРС за издаване на обжалваното НП произтича от разпоредбата на чл.337, ал.2 от ЗЕС, съотв. за

актосъставителя от Заповед № РД-07-280/23.07.2019г. на председателя на КРС вр. чл.337, ал.1 от ЗЕС.

Настоящият съдебен състав преценява, че процесният АУАН е съставен по реда на чл.40, ал.1 и ал.3 от ЗАНН в присъствието на един свидетел на неговото съставяне, а актосъставителят е лице, което е участвало в извършените проверки, при които са били събрани достатъчни писмени документи за наличието на нарушението. Този съдебен състав приема, че АУАН е съставен присъствието на законен представител на дружеството, на когото е връчен екземпляр на датата на съставянето му.

Съдебният състав на тази инстанция намира, че са **спазени** сроковете на чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН относно съставянето на АУАН и издаване на обжалваното НП, тъй като Актът е съставен на 26.06.2019г. преди изтичане на тримесечния срок от откриване на нарушителя.

Съставът на съда счита, че двата процесуални документа (АУАН и НП) съдържат всички законови реквизити по чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН, вкл. описанието на нарушението и на обстоятелствата по извършването му, като са конкретизирани и нарушените законови разпоредби – чл.324, ал. 1, пр. 1 във вр с чл.79 от ЗЕС, като *описанието на фактическите обстоятелства в АУАН и НП не страда от противоречия или непълноти, а правната квалификация на нарушението в двата документа е идентична, за да не бъде прието наличието* на съществено нарушение на процесуалните правила, довело до засягане на правото на защита на наказаното търговско дружество.

Настоящият съдебен състав намира възражението на дружеството жалбоподател за неправилно посочване на мястото на извършване на нарушение за неоснователно. Видно от всички събрани в хода на съдебното следствие доказателства, в това число и показанията на свидетелката К., дадени пред настоящия съдебен състав е че приемането на обаждането е било извършено в гр. С. Именно поради тази причина като място на извършване на нарушението следва да бъде прието гр. София.

Относно възражението на дружеството, че жалбата подадена от лицето Спасова не е била подписана настоящият съдебен състав намира също за неоснователно. Неподписването на подадената жалба не би могло да се определи като съществено процесуално нарушение, довело до нарушаване на правото на защита на санкционираното лице. Видно е , че въпреки неподписването на същата, е била извършена проверка и е било констатирано нарушение, за което са събрани необходимите доказателства. От материалноправна гледна точка настоящият съдебен състав намира, че е безспорно установено извършеното от дружеството жалбоподател нарушение на чл.324, ал. Т, пр. 1, т. 1 от ЗЕС. Съгласно чл.79 от ЗЕС за ползване на индивидуално определен и ограничен ресурс за осъществяване на електронни съобщения се изисква разрешение съгласно чл.321, ал. 1 от ЗЕС. Съгласно чл.324 ЗЕС- който предоставя обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги за осъществяването на които е необходимо издаването на

разрешение за ползване на индивидуално определен ограничен ресурс без да му е издадено такова разрешение се наказва с глоба или имуществена санкция в размер от 30 000 лв. До 50 000 лв.

В т. 43 от ДР ЗЕС е дадено легално определение на понятието „ограничен ресурс“, а в т. 41 на ДР на ЗЕС е дадено определение на понятието „обществена електронна съобщителна услуга“.

При преценка на всички събрани по делото доказателства и доказателствени средства и като взе предвид понятията, които намират легално определение в ДР на ЗЕС настоящият съдебен състав намира, че е безспорно доказано извършеното нарушение от обективна страна

Доколкото се касае за отговорност на юридическо лице настоящата съдебна инстанция намира, че не следва да обсъжда въпроса за субективната страна, доколкото се касае за безвиновна отговорност на дружеството.

По отношение размера на наложената санкция съдът намира, че същата е в минимално предвидения от закона размер и не подлежи на редуциране.

По отношение преценката дали извършеното нарушение представлява маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН, съдът намира следното - при определяне на маловажните случаи при административните нарушения следва да се съобразяват разпоредбите на чл. 11 от ЗАНН и чл. 93, т. 9 от НК. Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН, по отношение на обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на общата част на НК. Съгласно чл. 93, т. 9 от НК, „маловажен случай“ е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. С оглед цитираните разпоредби, „маловажен случай“ ще е налице само ако съвкупната преценка на посочените обстоятелства обуславя по-ниска степен на обществена опасност на конкретно извършеното нарушение, в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, настоящият състав приема, че административното нарушение, за което е санкционирано дружеството, не следва да се квалифицира като „маловажен случай“. В конкретния случай не са събрани доказателства, които да установяват обстоятелства, обуславящи по-ниска степен на обществена опасност на конкретно извършеното административно нарушение.

Предвид изхода на делото, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати юрисконсултско възнаграждение на КФН, на основание чл. 63, ал. 5, вр. ал. 3 от ЗАНН, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ. Размерът на възнаграждението следва да бъде 80 лева, съобразно правилата за неговото изчисляване.

По изложените съображения съдът прие, че не са налице основания за

отмяна или изменение на атакуваното наказателно постановление. Същото следва да бъде потвърдено изцяло като правилно - законосъобразно и обосновано, издадено в съответствие с изискванията на материалния закон и процесуалните правила. Подадената срещу него жалба е неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Софийски районен съд